

Irena Fuchsová
**Když chce
žena zhubnout**

Nakladatelství
Beskydy

Irena Fuchsová
Když chce
žena zhubnout

Irena Fuchsová © 2013

Ilustrace na obálce © kreslír Jiří Novák

Fotografie na zadní obálce © Pavel Nesvadba – www.photonesvadba.com

© Nakladatelství Beskydy 2013

Vydání druhé

ISBN: 978-80-87431-24-5

Divná dovolená

Tuto povídku, která vyšla v sobotu, 17. srpna 2013, v MF DNES, v příloze Víkend, přidávám jako malý vánoční dárek všem čtenářům, kteří si „mě“ koupili pod vánoční stromeček 2013.

Vy, co si „mě“ koupíte později, přijměte tuto povídku jako dárek pod kterýkoli stromeček.

Tříkilometrovou eukalyptovou alej v Kolymbii, kousek od „našeho“ hotelu, bych poznal mezi všemi alejemi na světě. Nejenom proto, že ji Anna milovala. Když jsme ji z autobusu uviděli před třinácti lety poprvé, přitiskla se ke mně a zavřela oči.

„Koukej se za mě, Jakube,“ vydechla a mě v tu chvíli, nevím proč, napadlo, že by se nám to tentokrát mohlo konečně podařit.

Projížděli jsme alejí, zastavili jsme u jednoho hotelu, u druhého a na konci aleje, u hotelu Lutania, jsme zbyli v autobuse jenom my dva. S kufry jsme šli na recepci, kde k nám rozesmátá recepční rozpřáhla ruce, jako bychom tady byli stálými hosty a právě se vrátili z výletu.

„Anna! Vítám vás u nás! Vítám vás u nás, Jakube! Já jsem Elena!“

Na internetu ji všichni chválili a nezklamala ani nás. Mluvila česky velmi dobře a rozuměla i českému humoru! Když jsme druhý den stáli u recepcie a kolem běhaly a křičely děti, jeden Čech si povzdychl, proboha, Herodesi, kde jsi? Rozesmáli jsme se všichni, i Elena.

„A vy? Co děti? Nechali jste je doma,“ konstatovala se spikleckým mrknutím, a Anna vzdychla.

„Kéž by.“

Elena zvedla vítězně ukazováček, vyšla z recepcie a vedla nás před hotel.

„Máme tady horu! Jezdí sem ženy z celého světa! Vezmou nějaký dárek, kámen, květinu, a nesou ho tam! Lezou i po kolenou! Nahoře odevzdají dar a přejí si mít dítě. Hora je slyší. Tam, jak vidíte ty dva kůly! Tam je naše hora.“

Vracela se zpátky, ale ještě se na nás ve dveřích otočila.

„Kámen nebo květina musí být naše! Tady odsud!“

Šli jsme tam hned ten den...

... Podruhé jsme projeli eukalyptovou alejí za tři roky. I s naší dvouletou Kristýnkou. Od té doby jsme tam jezdili všichni tři každý rok.

Když bylo Kristýně jedenáct let, Anna zemřela při autonehodě. Já zestárnul a Kristýna dospěla. Změnila se. Už to nebyla ona. Jenom její roztomilé pihy po celém obličejí, ty zůstaly stejné. Nechtěl jsem, aby už odted' byla dospělá, a objednal jsem se k psycholožce, která mi potvrdila, co jsem si myslel.

„Udělejte všechno pro to, aby se zase stala holčičkou. Ona se chce vrátit zpátky. A vrátí se. Sice se vrátí jako moudrá holčička, ale lepší moudrá holčička, než stará.“

Když jsem vyšel z ordinace, sedl jsem si v prázdné čekárně a zavřel oči. Slyšel jsem, že někdo vešel, ale seděl jsem dál. Pak mi ten někdo položil ruku kolem ramen a přitiskl mě k sobě. Byla to voňavá, měkká náruč ženy a já se do ní, s očima stále zavřenýma, ponořil. Nasával jsem všechno, co mi po odchodu Anny chybělo a ještě dlouho mi chybět bude. Nasával jsem Petru jako drogu.

Chodila k psycholožce kvůli svému desetiletému synovi, který chtěl žít po rozvodu s otcem. Respektovala jeho přání, a přišla o něho. Odmltl se s ní stýkat. I to respektovala, ale pomoc potřebovala, stejně jako já.

Šli jsme si sednout do kavárny a dvě hodiny si povídali. Měl jsem pocit, že ona jediná mi rozumí. Že jenom my dva mluvíme stejnou řečí. A tak jsme se začali opatrně scházet.

„Tati, Petra lže,“ řekla mi Kristýna za čtrnáct dnů a začala plakat. „Prý jsi ji řekl, že ji máš rád víc, než jsi měl rád maminku.“

Vyděsil jsem se. Proboha, proč tohle Kristýně říká?! Jel jsem hned za ní, aby mi to vysvětlila. Zhroutila se, prý nikdy nic takového neřekla, ale chápe, proč si to Kristýnka vymyslela, odpouští jí to a odejde z mého života...

Vydržel jsem to bez ní týden. Pak jsme se sešli a dali si pevná pravidla. Kristýna je v našem vztahu, u nás obou, na prvním místě.

A tak jsem jednou, dvakrát týdně, chodil k Petře, a Petra chodila k nám. Když jsem měl služební cestu, přespala u nás. Zdálo se, že si na ni Kristýna zvyká.

Příměří trvalo tři měsíce.

Jednou jsme byli s Petrou na obědě a manželský pár vedle nás se začal hádat. On ji uhodil do ramene, ona vstala a vyběhla ven.

„Jakube, mě mlátit nebudeš, vid’“, zeptala se Petra a já se rozesmál.

„Nikdy jsem žádnou ženu neuhodil!“

„Kristýna říkala, že...“ Zarazila se, skousla rty a sklopila oči. Chtěl jsem vědět, co Kristýna říkala, chtěl jsem to vědět urputně, tak mi to nakonec řekla.

„Prý jsi svoji ženu mlátil. Kristýna to viděla.“

Nikdy jsem Annu neuhodil. Věděl jsem, že se nezeptám Kristýny, proč to řekla, protože mi bylo jasné, že to neřekla. Pochopil jsem, že Petra je psychopatická lhářka, která mě chce s Kristýnkou rozeštvat. Rozešli jsme se. Tentokrát definitivně.

Přišly prázdniny a my jeli po dvou letech znovu k Eleně.

Autobus zajel před recepci, čekali jsme, až nám řidič vyndá z úložného prostoru kufr, kolem nás stálo asi deset lidí, kteří za chvíli stejným autobusem pojedou na letiště, a mně se najednou zdálo, že jsem u velkého ibišku zahlédl nějakého známého v červeném oblečení. Koukali jsme po něm oba, ale nikoho jsme neobjevili, tak jsme vzali s Kristýnou kufr a šli na recepci, kde na nás s rozevřenou náručí čekala Elena.

Kristýna se k ní vrhla, objaly se a dlouho, dlouho se držely. Blbče. Blbče. Blbče!

Dobře se dívej!

A příště si vybírej ženu podle toho, jak se bude s Kristýnou objímat!

„Elena je podobná mamince“, řekla Kristýna u večeře.

„Čím, prosím tě?“

Rozesmálo mě to. Ty dvě si totiž nebyly vůbec podobné!

„Když byla maminka nervózní, nebo o něčem přemýšlela, vzala pokaždé do ruky nějaký papíry nebo tužku. Cokoli. Elena

to dělá také. A má dlouhé prsty, jako měla maminka...“ Sklopila hlavu do talíře a já rychle odvedl řeč.

„Na pláži byla rodina, co s námi jela z letiště. Co ty jejich dvě děti? Na letišti jste si povídali...“ Kristýna pokrčila rameny.

„Jsou divní. Když ses šel projít, šla jsem k jejich lehátku a oni se najednou zvedli, a šli s rodiči do vody! A přitom chvíli před tím z vody vylezli!“ Přikývl jsem.

„Tak to jsou fakt divní!“

Oba jsme se rozesmáli a lidé od okolních stolů se po nás káravě podívali. Kývl jsem směrem k nim.

„Kristýno! Pst! Jsme ostře sledováni!“

Rozesmálo ji to ještě víc, a když si šla za chvíli pro zmrzlinu, schválně se mezi stoly vlnila jako manekýnka a opět neušla pozornosti.

S Annou jsme každou naši dovolenou pojmenovávali podle hostů hotelu. Zažili jsme tady dovolenou ukřičenou. Žravou. Dětskou. Babskou. Záletnickou.

A tahle bude zvědavá...

A byla. Oba jsme měli pocit, že nás všichni pořád pozorují. Povídají si o nás. Ale zároveň nás vyčlenili. Jako bychom mezi ně nepatřili. Se mnou se nikdo nebavil a s Kristýnou si nikdo nehrál...

Po třech dnech jsme přejmenovali zvědavou dovolenou, na dovolenou divnou.

Jednou jsme se šli s Kristýnou projít k naší hoře a já ji vyprávěl, co ode mě i od Anny mockrát slyšela. Jak nám hora pomohla. Kristýna se rozplakala a já si k ní klekl a objal ji. Objímali jsme se a brečeli. A najednou do nás někdo vrazil. Skupinka hostů z hotelu nás od sebe oddělila, aby mohli projít, i když cesta byla široká. Neomluvíli se, smáli se a říkali něco o praseti.

Vrátili jsme se do hotelu a vyprávěli to Eleně.

„Divná dovolená,“ řekl jsem já.

„Divní lidé,“ řekla Kristýna.

A pak nás Elena pozvala k sobě domů.

„Přijedu pro vás hned zítra ráno, moji milí!“

Poprvé po třinácti letech jsem si uvědomil, že Elena není jenom perfektní recepční, ale je také žena. Krásná žena. Má rodinu, domov, děti, manžela...

„Jsi vdaná?“ Zavrtěla hlavou.

„Před pěti lety ode mě odešel. Nemůžu mít děti. Ani hora mi nepomohla.“

A tak jsme začali trávit dovolenou s Elenou a s její rodinou. Měla velký dům u moře, kde žila s rodiči, a její sestra a bratr bydleli v domech kolem.

Neteře a synovci si nadšeně zabrali Kristýnu a my měli čas na sebe. Hodně času.

Jednou jsme stáli na verandě vedle sebe a pozorovali děti, jak si hrají v moři. Elena vzala se stolu obálku a hrála si s ní. Kristýna měla pravdu. Jako bych se díval na ruce Anny.

Vzal jsem obálku, položil ji na stůl a pak jsme se objali a políbili. Proč ne? Naše divná dovolená se už dávno změnila na dovolenou zamilovanou...

... Když šli ti dva později za dětmi k moři, řekla si Elena, že Jakubovi nikdy neřekne, co v den jejich příjezdu vzrušeně šeptala všem hostům, kteří v tu chvíli stáli kolem recepcce, „baba v červeném“, jak překřtila nepříjemnou Češku, která se konečně po čtrnácti dnech dovolené, vracela domů.

„Jděte se všichni nenápadně podívat ven! Přijel pedofil! Je to ten vysoký blondák! Tu malou pihovatou holku si platí! Znáš je oba! Řekněte to všem, ať si dají pozor na děti!“

Výhra

Sotva jsem přišla v pondělí ráno do práce, pozval si mě do své kanceláře sám Veliký Šéf.

„Paní Lacinová, před rokem jsem vám sice zvýšil plat o dva tisíce, ale bohužel situace je pro mou firmu v současné době neudržitelná. Plat vám musím snížit. Tady je nová smlouva, rozmyslete si to, dneska je pondělí, ve středu mi ji přinesete podepsanou.“

Zůstala jsem na něj koukat a nic jsem nechápala. On mi chce snížit plat?! Dřu jako mezek, nakládá na mě všechno možné a plat mi před rokem zvýšil o dva tisíce jenom proto, že jeho sekretářka, paní Mlíková, odešla do důchodu a já převzala všechnu její práci!

Podíval se na mě a ironicky se usmál.

„Pokud se vám to nelíbí, nebudu vás u nás držet. Paní Mlíková se v důchodu nudí, ráda by se vrátila.“

Sklonil hlavu do papírů a já vycouvala ze dveří. Tak takhle je to! Má za mě náhradu! V našem městě práce není, čeká se, až se postaví nová automobilka. Prý se to potom zlepší. Asi ano, ale na mě tam tedy určitě čekají! Veliký Šéf moc dobře ví, že sklapnu kufr a budu mlčet. Budu dál dělat práci za dvě a ještě dostanu o dva tisíce míň!

Když jsem šla odpoledne ke školce pro našeho Samíka, nadávala jsem si.

„Kdybys nebyla blbá, mohla sis udělat po gymplu nástavbu. Teď s tebou v práci šoupají, protože máš jenom maturitu!“

Ale jen jsem Samíka uviděla, špatná nálada mě přešla. Byl moje sluníčko! Když mi v šatně skočil kolem krku, málem jsem se rozbřečela. Ty můj malý, neboj se, vydržím to! Tak budu dělat za míň peněz. Tátovi to večer řekneme, bude nám muset něco přidat.

„To nemyslíš vážně?! Nemůžu ti dávat víc. Budeš muset šetřit, Veroniko. Třeba na švadleně.“

Tohle mi řekl můj drahý Daneček, když jsem ho poprosila, aby mi dával alespoň o tisícovku víc. Nadechla jsem se a mlčela. Zнала jsem ho dobře. Když řekl, že nemůže, tak opravdu nemůže, s tím nic nenadělám.

Navíc, s tou švadlenou měl pravdu. Chodila k ní moje matka i tchyně a jaksi se předpokládalo, že tam budu chodit i já. Když mě k ní moje matka přivedla poprvé, bylo mi patnáct. Ta baba celé roky určuje, co budu nosit! A nejenom, že poslední dobou strašně podražila, ona mi navíc nikdy nic neušila tak, jak jsem chtěla! Kolikrát jsem to musela přešít a to jsem jí přitom nakreslila, jak bych to chtěla ušít, ale ona to stejně ušila po svém!

Jednou mi dokonce vítězně hlásila, že v televizi viděla přesně takové šaty, jaké jsem chtěla!

„A proč jste mi je tedy tak neušila,“ hlesla jsem tehdy tiše a ona se rozesmála.

„Protože tobě, Verunko, tobě by tenhle střih vůbec nešel! Já vím nejlíp, co ti sluší!“

Už dávno bych od ní odešla, ale kdykoli jsem matce nebo tchyni řekla, že k ní přestanu chodit, obě se zhrozily. Prý rodinná švadlena se neopouští! Ta se předává! Tss, tuhle babu bych s radostí předala i svému největšímu nepříteli!

V úterý vyzvedával Samuela ve školce Dan. Chodili spolu do modelářského kroužku. Staré lokomotivy, to byla Danova i Samíkova vášeň. A já měla odpoledne pro sebe. Ale tentokrát jsem neměla na nic náladu a šla jsem rovnou domů.

Ve schránce jsem měla dopis.

Vážená paní Veronika Lancová.

Odesílatel byla nějaká firma z Pardubic. Rychle jsem se převlékla, sedla si do křesla a dopis jsem otevřela.

Paní Lancová, vyhrála jste 100 000 Kč!

To mě praštilo do očí hned! A vedle mapa krajů a v každém kraji jedno jméno. Do našeho kraje, bylo vepsané moje.

Veronika Lancová. Kolín.

Mozek, který se mi v první chvíli zatemnil, začal zase pracovat. Holka, nevěř tomu! To je nějaká bouda! Jako bys to neznala!

Pročetla jsem všechny papíry, které k tomu byly, ale nemohla jsem si pomoci, pořád mi vycházelo jedno. Opravdu jsem vyhrála 100 000 korun!

Stotisíc korun!

Chvíli jsem seděla jako zkamenělá a pak jsem se usmála. Za měsíc jsou Vánoce. Rozdělím to na tři díly po třiceti tisících, dám nám to na tři knížky a šup s tím pod stromeček! A zbylých deset tisíc si nechám jako rezervu. Bude to moje jistota. Moje hrdost i moje statečnost!

Už jsem totiž přesně věděla, co udělám, a to jsem ty peníze ještě neměla!

Nejdřív jsem vyplnila pro tu miloučkou firmu z Pardubic všechno, co jsem vyplnit měla, ale protože jsem to měla poslat do týdne, zatím jsem to schovala do krabice s doklady.

Poslu to až pozítří, abych nevypadala jako hladová!

Pak jsem se oblékla a šla jsem k „rodinné švadleně“. Zazvonila jsem a baba vykoukla z okna. Tvářila se překvapeně.

„Já jsem na to ještě ani nesáhla, Veroniko!“

„To je dobře, paní Votrubová! Už na to nesahejte,“ křičela jsem na celou ulici a sousedky zvědavě vykukovaly z oken. „Hod'te mi, prosím vás, tu moji látku z okna! Já už u vás šít nebudu! Jste moc drahá! A nikdy mi to neušijete, jak chci! Nikdy!“

Vytřeštěně na mě koukala a pak zmizela v okně. Za chvíli mi na hlavě přistál balíček a z okna se ozvalo ječení na celou ulici.

„Já za to nemůžu, že nemáš peníze, Veroniko! Zadarmo ti šít nebudu!“

Rozesmála jsem se.

„Paní Votrubová, k vám bych si už nedala nic ušít ani zadarmo! Teď jdu do sekáče a tam se konečně hezky obléknu! A za stovku! Za tu byste mi neušila ani kapesník!“

Sousedky v oknech se usmívaly a myslím, že by mi nejradši zatleskaly. Ona totiž ta Votrubová opravdu není žádný zázrak! Ale nikdo jí do očí nikdy nic neřekl. Až jsem se, díky výhře, ozvala já. Sice jsem věděla, že se o mém hrdinství do hodiny dozví tchyně i moje máti, ale bylo mi to srdečně jedno.

Pak jsem šla do sekáče a koupila si tam několik modelů. Dvoje kalhoty, sáčko, dvě sukně, tři blůzy a dvě trička. Utratila jsem 250 korun, protože měli na všem 70% slevu! Věřili byste tomu? 250 korun a mám půlku skříně!

A pak jsem radostně hupkala domů, dvě tašky věcí na sebe a za sebou rezervu deseti tisíc! Dám dělovou ránu, bum bum, bum bum!

Samíkovi jsem udělala palačinky a pro Dana jsem nastrouhala nivu. Když přišli a zouvali se v předsíni, dala jsem na pánev olej a připravila chleba a česnek.

„Topinky,“ ozval se za mnou zklamaně Dan. Objala jsem ho a přitiskla se k němu.

„S česnekem, Danečku! Česnek je zdravý! A má povzbuzující účinky! A také musím šetřit! Před chvílí jsem poslala k šípku švadlenu a poprvé v životě jsem navštívila sekáč! Mám plný balkon vypraných věcí! Za 250 korun!“

Když jsme seděli u večeře, Dan se na mě zakoukal. A koukal a koukal. Usmála jsem se.

„Copak?“

Pokrčil rameny.

„Jsi nějaká jiná.“

„Maminka je krásná,“ prohlásil Samuel a Dan přikývl.

„Krásná je, to máš pravdu, ale dneska je ještě k tomu, jiná.“

Vstal, šel do předsíně a za chvíli se vrátil. Na linku položil dvě tisícikoruny.

„Verunko, já ti tedy budu dávat víc. O dva tisíce. Byli jsme teď se Samíkem v Delvitě pro nanuka, a já jenom koukal, jak je všechno drahý. A tu švadlenu si nech! Přece nemusíš nosit věci ze sekáče.“

Přerušila jsem ho.

„Tu babu nechci už ani vidět! Uvidíš sám, jestli jsem udělala dobře!“

Když jsem si ráno vzala kalhoty, tričko a sáčko, jenom vykulil oči.

„No, Veru! Ty seš teda kočka! Ukaž se mi!“

Dávali jsme se na sebe a oba si vzpomněli na dnešní noc, která byla po dlouhé době zase taková, jako když jsme spolu chodili. A když Dan odcházel, zašeptal mi, že chce večer zase topinky!

Odvedla jsem Samíka do školky, a pak jsem šla vesele do práce. Určitě tušíte, co dalšího jsem měla za lubem. Aby ne, s rezervou

deseti tisíc a se třemi vkladními knížkami po třiceti tisících, se dělové rány rozdávají o sto šest!

Vešla jsem k Velikému Šěfovi a podala mu smlouvu. Překvapeně se na mě podíval.

„Ale vy jste to nepodepsala?!“

Přikývla jsem.

„Takovou smlouvu nepodepíšu. Dělán svoji práci a k tomu dělám už rok za paní Mlíkovou. Pokud i dál budu dělat za dvě, chci plat zvýšit. Na dvacet tisíc. I tak ušetříte. Pokud nechcete, odcházím. Paní Mlíková určitě zvládne dělat za dvě.“

Veliký Šéf mlčel a já čekala. Pak si odkašlal.

„Vy jste mluvila s paní Mlíkovou?“

„Ne.“

„Já jsem se jí totiž ještě neptal, ale myslím, že se nebude chtít vrátit.“

Dlouho mlčel a koukal do stolu. Já se zatím prohlížela v otevřeném oknu a byla jsem se sebou hóódně, ale opravdu hóódně spokojená!

„Paní Lacinová, udělal jsem chybu,“ ozvalo se najednou od stolu, a já sebou překvapeně cukla. „Omlouvám se vám. Přijďte, prosím, za hodinu. Budete mít připravenou novou smlouvu.“

A za hodinu jsem zjistila, že jsem získala plat, o jakém se mi nesnilo! Zvítězila jsem!

Bum bum, bum bum!

Večer jsem si ještě jednou pročetla svůj nádherný dopis, díky kterému se mi podařilo tolik věcí změnit! Pečlivě, slovo od slova. A zjistila jsem, že moje výhra má „malý háček“.

Byl napsaný drobným písmem a byl snadno přehlédnutelný, určitě proto, že byl pro adresáta výhry velmi důležitý! Podle tohoto „malého háčku“ jsem totiž nic nevyhrála!

A víte, že mi to nevadilo? Díky vynalézavým podvodníkům jsem se naučila za pouhé dva dny, jednu důležitou věc!

Někdy se vyplatí chovat se tak, jako bychom měli za zády sto tisíc.

Blasen není blázen!

„Holky! Pojd'te se podívat, co jsem si koupila v sekáči!“

Kolegyně se seběhly a já vytáhla bílé tričko s německými nápisy. Radka, která by do sekáče nikdy nešla, si ho prohlédla první.

„Páni... úplně nový! Bavlněný! To bych si koupila i já! K moři jako dělaný!“

Bylo vidět, že se jí opravdu líbí. Potěšilo mě to.

„No vidíš! Vykašli se příště na drahé butiky a pojď se mnou do sekáče!“

Přikývla.

„Až tam zase půjdeš, řekni mi! Teď jsem si koupila tričko za osm set. Hrůza! Břícho mi z něj leze a záda mám holý.“ Podívala se po nás a smutně se ušklíbla. „Lád'ovi jsem se v něm taky moc nelíbila. Tak jsem mu radši řekla, že bylo ve výprodeji. Za stovku.“

Zdena se usmála.

„Tak to mně se stát nemůže! Já bych si nic drahého nekoupila, ani kdybych na to měla. Bylo by mi líto peněz. To jdu radši do sekáče a udělám si za stovku větší radost než ty za osm set.“

Holky začaly mluvit o sekáčích a já se zamyslela.

Napadlo vás někdy, proč do sekáčů chodí ženy kolem padesátky a výš? Já vím proč. Je to jednoduché.

Většinou jsme se narodily v padesátých, šedesátých a sedmdesátých letech, kdy žádný velký výběr v obchodech nebyl. Já navíc dědila oblečení po sestřenicích a tak mi naši první věc koupili v obchodě až v mých patnácti letech. Byl to příšerný, tmavě zelený kabát.

V sedmdesátých letech nám bylo kolem dvaceti, chtěly jsme se hezky oblékat, ale pokud jsme neměly na švadlenu, nezbylo, než abychom si samy šily, pletly, přeshívaly, batikovaly.

Když mi bylo pětadvacet a měla jsem ročního syna, vzala jsem dvě velké pleny, do kterých jsem ho utírala po koupání a ušila si z nich halenu ve tvaru téčka, místo kapes jsem našila zbytky

starého vyšívaneho ubrusu, hodila jsem tenhle super model do hnědé barvy DUHA, a chvíli ho vařila.

Vznikla blůza, kterou každý obdivoval a často i záviděl. To když jsem řekla, jak jsem k takovému výjimečnému modelu přišla. Dvě velké pleny a zbytky starého ubrusu!

Když přišel listopad 1989, bylo nám kolem čtyřicítky. A objevily se sekáče. A v nich věci, o kterých jsme celý život snily. Pro dost ženských to byl ráj a pro mě je to ráj pořád. Peněz není nikdy dost. Pomáháme mladým. Syn se brzy ženil. S Mirkou se seznámili v tanečních a už se neopustili. Její rodiče i my, jsme dali dohromady všechny úspory, aby měli svůj byt, protože čekali dítě. A když se Jakub narodil, pomáhali jsme všichni dál.

Dneska je Kubovi osm let, syn má dobrou práci, ale Mirka se chytit nemůže. Nikdo nechce holku sice s maturitou, ale bez praxe. A tak se asi ještě dlouho nemusím bát toho, že bych nevěděla, kam s penězi.

„Co je to za nápisy?“

„Holky, která umíte německy?“

„Ireno, víš, co je tam napsané?“

Kolegyně prohlížely tričko a Magda četla nápisy, které na něm byly.

„Ficken. Bumsen. Blasen.“

Zdena, která měla v Německu provdanou sestru a trochu německy uměla, zavrtěla hlavou.

„Tak to mi vůbec nic neříká! Ireno, nechci tě strašit, ale mám pocit, že to bude nějaká sprostárna!“

Mávla jsem rukou.

„No a co? Když se mě bude někdo ptát, řeknu, že jsem blázen!“

Rozesmály jsme se, ale hned jsme ztichly, protože do dveří nakoukl náš šéf.

„Ireno, přijďte ke mně!“

Hned zase zmizel. Podívaly jsme se na sebe. Že by průšvih?

Stavila jsem se v sekáči cestou z pošty, to je pravda, ale nezdržela jsem se tam. Popadla jsem tričko, které tam na mě do slova čekalo, a letěla do práce. Šéf věděl, že nechodíme na obědy

a ohříváme si, co si přineseme z domova, tak přimhouřil oko, když jsme si při pracovních pochůzkách ve městě nakoupily, co jsme potřebovaly. Nevyužívaly jsme toho, to věděl také.

Že by se našel, že courám po sekáči a teď ještě holky zdržuju?

„Neboj! To bude dobrý,“ mrkla na mě Magda a Zdena zahrozila ke dveřím pěstí.

„Jestli ti vynadá, budeme stávkovat! A celý podnik klekne! Řekni mu to!“

Přikývla jsem sice s úsměvem, ale strach jsem trochu měla.

„Jen abych neklečela já! Na hrachu a bez odměn!“

Za chvíli jsem zaťukala na šéfa, a když vevnitř zahučel, vešla jsem. Ukázal na židli a mlčel. Koukal na mě a bylo vidět, že neví, jak začít. Radši jsem si sedla.

Káčo pitomá, nadávala jsem si. Taky jsi mohla do sekáče jít až odpoledne!

Odkášlal si a konečně začal.

„Ireno, kam jedete na dovolenou?“

Vykulila jsem na něho oči. Cože?!

„Chalupa. Na jinou dovolenou nemám. Přihlásila jsem vnuka na náš firemní tábor, a protože je snacha bez práce, zaplatila jsem mu to. A mladým jsme přidali na dovolenou. Pojedou k moři.“

Byla to pravda. Náš podnik každý rok pořádal pro děti zaměstnanců tábor, a mně se tam Jakuba podařilo protlačit, i když to byl vnuk. Bylo to sice o něco dražší, ale tábor za to stál. Byl prvotřídní! A hlavně tam jeli dva Jakubovi spolužáci a všichni tři se těšili, že spolu budou v chatičce.

„Koukám, Ireno, že jste nejenom dobrá kuchařka, ale i dobrá tchyně.“

Pořád jsem ničemu nerozuměla. Co to mele? No, v každém případě mi nechce vynadat, to by mě nechválil!

„Řeknu vám, Ireno, když v poledne cítím, jak si ohříváte oběd, sbíhají se mi sliny!“

Cítila jsem, že se červenám.

„Ale to ne! Přece i holky si ohřívají svoje jídlo...“

Na oko jsem se bránila, ale věděla jsem, že má pravdu.

Vařila jsem ráda a dobře. Byl to můj koníček. Však jsem se za mlada, něco najezdila na pionýrské tábory! Pamatuju si, jak z našeho podniku jezdila na každý turnus delegace, prý na kontrolu! Ale všichni jsme věděli, že přijeli na slavnostní oběd, který jsem pro ně připravila!

Šéf byl o něco starší než já, a protože v té době dělal předsedu tehdejšího ROH, tak samozřejmě v delegacích nechyběl! Trochu mi začalo svítat a jeho další slova mi dala za pravdu.

„Ireno, máme strašný průšvih! Za týden jedou děti na první turnus a kuchařka, co s nimi měla jet, je v nemocnici. Nemůžeme nikoho sehnat. Každá je už zadaná, nebo se jí nechce. A tak jsem si vzpomněl na vás.“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Ne...“

Zvedl ruku.

„Počkejte, Ireno, počkejte! Neříkejte hned ne! Peníze, co jste zaplatila za vnuka, vám vrátíme. Kluk bude mít tábor zadarmo! Vám dám na tři týdny zvláštní placené volno! Budete brát stejný plat, jako byste byla v práci a dovolená vám zůstane! A za tři týdny, co budete vařit, vám dám deset tisíc. Víc nemůžu!“

To neznělo vůbec špatně!

Manžel potřeboval se švagrem něco dělat na chalupě a švagrová by tam mohla být s dětmi a o chlapy by se postarala místo mě! Byla by štěstím bez sebe! Pro děti je tam ráj! A já bych zatím tři týdny vařila na táboře! Co to říkal?

Placené volno, dovolená mi zůstane a ještě budu mít deset tisíc kapesného?

A tak jsem přikývla.

Kuba byl šťastný, že bude mít babičku na táboře, mladým jsem dala peníze, které mi vrátili za tábor, manželovi jsem slíbila, že mu dám deset tisíc na novou sekačku – spokojení jsme byli všichni, i bílé tričko ze sekáče! Dostalo totiž v kufru čestné místo! Kuchařka přece musí mít bílou zástěru a pod ní bílé tričko! A jestli jsou na tričku nápisy, slušné či neslušné, to pod zástěrou vidět nebude.

Tábor byl nádherný, počasí jak objednané, kuchyň moderní, děti spokojené. Měla jsem k ruce čtyři studentky, které mi pomáhaly. Připadala jsem si jako šéfkuchař! Po snídani jsem jim rozdělila práci a pak jsem se zavřela s hospodářkou a domlouvaly jsme jídelníček, a co bude potřeba koupit.

Měly jsme na starosti sto padesát malých strážníků a třicet dospělých, takže práce bylo dost. Ale všechno jsem se svými pomocnicemi zvládla.

A úspěchy naší kuchyně na sebe nedaly dlouho čekat!

Už třetí den jsem dostala při táborovém ohni, Řád Mňam svičkové a za další tři dny, Řád Mňam bramborové polévky. Musely jsme ji s holkami dělat čtyřikrát za sebou. Děti se po ní mohly utlouct.

A pak mi zavolal šéf.

Že prý přiveze zástupce německé firmy, se kterou měl náš podnik uzavřít důležitou smlouvu. Abych se prý s obědem vytáhla, že zůstanou i na večeři, po které dostanu, Řád Mňam nejlepší kuchařky.

Když jsem to holkám v kuchyni říkala, ťukala jsem si na čelo, ale ony to vzaly vážně a že prý se musíme vyznamenat!

A taky že jsme se vyznamenaly! Hlavně já. A nejenom jídlem. Ale popořádku.

Němci se v poledne olizovali doslova za ušima a děti také. Hned po obědě pro mě šéf přišel a představil mě. Němci se mi klaněli a řeknu vám, že jsem jejich chvále rozuměla moc dobře, i když mě chválili německy!

Potěšilo mě to a s holčičkami jsme se pustily do přípravy večeře hned odpoledne, a myslím, že jsme tentokrát doslova překonaly samy sebe!

Když se po večeři rozlehl z jídelny potlesk, měla jsem pocit, že začalo pršet. Moje čtyři kuchařinky otevřely dveře z kuchyně do jídelny, a já viděla děti, jejich vedoucí, svého šéfa a Němce, jak stojí u stolů a tleskají.

Bylo to nádherné! Šéf na druhém konci jídelny vytáhl, Řád Mňam nejlepší kuchařky a zamával na mě, abych si pro něj šla.

Rychle jsem stáhla zástěru, protože jsem ji přece jenom měla upatlanou, narovnala jsem si tričko ze sekáče přes bílé kalhoty a vyšla jsem z kuchyně. Moje čtyři kuchařinky šly za mnou jako družičky! Procházely jsme jídelnou, všichni stáli a tleskali a děti křičely bravo a sláva, jako bych byla Harry Potter!

Tleskali i Němci s mým šéfem, ale jak jsem k nim pomalu docházela, přestávali tleskat, koukali po sobě, něco si šeptali a na některých bylo vidět, že zadržují smích.

Šéf mi připnul na tričko, nad nápis FICKEN, Řád Mňam nejlepší kuchařky, pogrataloval mi, dali jsme si pusy a pak mi podávali ruce i Němci.

Ale byli divní! Tvářili se potutelně! Něco si šeptali! Smáli se! Ukazovali na moje tričko, pokyvovali hlavami a prý ja, ja, gut, gut!

„Ficken! Ja! Gut!“

„Bumsen! Gut! Ja!“

„Und blasen! Ó! Ó! Ó! Gut! Gut! Gut!“

A pak všichni začali smíchy, doslova rvát!

Chytla jsem jejich tlumočnicka a zatáhla ho stranou. Vypnula jsem prsa a ukázala na nápisy.

„Přeložte mi to! A rychle!“

Smál se, už když jsem ho tahala od Němců a teď se rozchechtal na celé kolo.

„Radši to nechtějte vědět, paní Ireno!“

Zvedla jsem oči v sloup.

„No nazdar! Zdena měla pravdu! Říkala, že to bude nějaká sprostárna!“

Zavolala jsem k sobě hlavního vedoucího Oldu a poprosila ho, aby poslal děti z jídelny. Dal rozchod a během pěti vteřin jsme zůstali v jídelně jenom my dospělí.

Ukázala jsem na tlumočnicka.

„Tak! A honem! Co to mám na tričku za sprostárny? Co je to za nápisy?“

Všichni čekali, až tlumočnick začne překládat. Ale tomu se do toho moc nechtělo. Kdykoli se podíval na některého Němce,